

Sygn. akt VU 87/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 22 grudnia 2017 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 87/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił W. K. przyznania prawa do emerytury pomostowej. Zakład odmówił przyznania wnioskodawcy emerytury, ponieważ:

- nie udowodnił on okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat,
- po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy,
- nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

Do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie zostały uwzględnione następujące okresy pracy:

- od dnia 1 września 2002 roku do dnia 18 grudnia 2005 roku oraz od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2006 roku, ponieważ pracodawca w świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 18 grudnia 2005 roku i z dnia 31 grudnia 2006 roku nie podał charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Ponadto świadectwo pracy w warunkach szczególnych zawiera nieprawidłową podstawę prawną. Przedsiębiorstwa podlegające pod sektor prywatny powinny w ocenie ZUS podać rodzaj wykonywanej pracy, powołując się jedynie na wykaz stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku,
- od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku, ponieważ nie została spełniona definicja pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, opisana w art. 3 ust. 1 i 3. ZUS przywołał w tym zakresie uzasadnienie

wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2016 roku, sygn. akt I UK 269/15, w którym wskazano, że sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy.

W odwołaniu z dnia 5 stycznia 2018 roku W. K. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu wskazał, że zakład, w którym był zatrudniony w okresach od dnia 1 września 2002 do dnia 18 grudnia 2005 roku oraz od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2006 roku już nie istnieje i nie ma możliwości poprawienia wystawionego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Co więcej ubezpieczony podniósł, że w okresie od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku realizował obowiązki w pełnym wymiarze czasu pracy, jednakże musiał zrezygnować z zatrudnienia ze względu na zły stan zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powielając argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W. K., urodzony w dniu (...), wystąpił w dniu 1 grudnia 2017 roku z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury pomostowej. We wniosku ubezpieczony wskazał, że nie pozostaje w stosunku pracy.

(dowód: wniosek o przyznanie prawa do emerytury pomostowej, k. 1 – 3 akt emerytalnych)

Ubezpieczony udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat oraz staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący 14 lat, 6 miesięcy i 2 dni. Do stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy ZUS zaliczył okres od dnia 28 września 1987 roku do dnia 31 sierpnia 2002 roku w (...) S.A. w O. na stanowiskach formowacza wyrobów ceramicznych i operatora urządzeń transportowych, które to stanowiska zostały wymienione w Dziale V, poz. 11 pkt 5 i 27 Wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu chemicznego i lekkiego. Okres zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 31 sierpnia 2002 roku został przyjęty do stażu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy emerytalnej.

(dowód: decyzja z dnia 22 grudnia 2017 roku, k. 21 akt emerytalnych, pismo procesowe organu rentowego z dnia 28 czerwca 2018 roku, k. 14 akt sprawy)

Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył następujących okresów zatrudnienia wnioskodawcy:

- od dnia 1 września 2002 roku do dnia 18 grudnia 2005 roku oraz od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2006 roku, pomimo wystawionego świadectwa pracy w warunkach szczególnych z uwagi na to, że stanowisko robotnika pomocniczego nie jest wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku,
- od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku w Przedsiębiorstwie (...) przy wywozie nieczystości stałych i płynnych z uwagi na krótkotrwałość narażenia na czynniki ryzyka.

(dowód: odpowiedź na odwołanie, k. 4 akt sprawy)

W okresie od dnia 1 września 2002 roku do dnia 18 grudnia 2005 roku oraz od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2006 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w O. na stanowiskach młodszego specjalisty i robotnika pomocniczego. Przedmiotem działalności ww. Spółki była produkcja płytek ceramicznych. Wnioskodawca obsługiwał przesuwnice oraz układarki płytek i podstawił regały. Obowiązki swe realizował na hali produkcyjnej.

Pracodawca wystawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w których zaświadczył, że ubezpieczony w okresach od dnia 1 września 2002 roku do dnia 18 grudnia 2005 roku i od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2006 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku robotnik pomocniczy wymienionym wykazie A, dział V, poz. 11, pkt 29 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładzie pracy resortu chemicznego i lekkiego.

(zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 1:36 do minuty 12:34 w związku z nagraniem od minuty 14:16 do minuty 16:56, protokół z rozprawy z dnia 19 czerwca 2018 roku, k. 9 - 10 akt sprawy, świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 grudnia 2005 roku i z dnia 31 grudnia 2006 roku, k. 8 – 9 akt emerytalnych)

W okresie od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z ograniczoną Odpowiedzialnością w O. na stanowisku sortowacza odpadów komunalnych. Wnioskodawca zatrudnił się w ww. przedsiębiorstwie celem spełnienia przesłanki wykonywania prac w szczególnych warunkach po dniu 31 grudnia 2008 roku.

Pracodawca wystawił zaświadczenie o pracy w szczególnych warunkach, w którym wskazał, że ubezpieczony w pełnym wymiarze czasu pracy realizował obowiązki przy wywozie nieczystości stałych i płynnych oraz prace na wysypiskach i wylewiskach nieczystości związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym na stanowisku sortowacz odpadów komunalnych wymienionym w załączniku nr 1, poz. 38 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych.

(dowód: zeznania W. K., nagranie od minuty 1:36 do minuty 12:34 w związku z nagraniem od minuty 14:16 do minuty 16:56, protokół z rozprawy z dnia 19 czerwca 2018 roku, k. 9 - 10 akt sprawy, świadectwo pracy z dnia 30 listopada 2017 roku, k. 12, zaświadczenie o pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 listopada 2017 roku, k. 13 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 664 ze zm.) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Prawo do emerytury pomostowej zgodnie z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i art. 49 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (tak: wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II UK 164/11, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2014 r., III AUa 2302/13).

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że wnioskodawca był zobowiązany wykazać, że legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat. Co więcej, aby osiągnąć korzystne skutki procesowe, powinien był udowodnić, że realizował obowiązki w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 po dniu 31 grudnia 2008 roku. Okres zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 28 września 1987 roku do dnia 31 sierpnia 2002 roku został bowiem przez ZUS przyjęty do stażu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy emerytalnej. Zatrudnienie na stanowisku operatora urządzeń transportowych nie znajduje swojego odpowiednika w załączniku nr 1 i 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. W konsekwencji należało ocenić, czy zatrudnienie ubezpieczonego od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z ograniczoną Odpowiedzialnością w O. na stanowisku sortowacza odpadów komunalnych odpowiadało wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Prace w szczególnych warunkach – zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy o emeryturach pomostowych - to prace związane z czynnikami ryzyka wymienionymi w art. 3 ust 2 ustawy, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Z kolei prace o szczególnym charakterze – zgodnie z art. 3 ustęp 3 ustawy o emeryturach pomostowych - to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca dysponował zaświadczeniem pracodawcy na okoliczność zajmowania w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku stanowiska sortowacza odpadów komunalnych, wymienionego w załączniku nr 1, poz. 38 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych. Stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych nie ma jednak charakteru wiążącego i podlega kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161). Tym samym organ rentowy był uprawniony do zakwestionowania przedstawionej przez skarżącego dokumentacji.

Stosownie do art. 3 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych, za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących te obowiązki w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślić należy, że prawo do emerytury pomostowej jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarabkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Podzielając takie rozumienie przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, nie sposób zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach zaledwie jedenastodniowego okresu zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku sortowacza odpadów komunalnych.

Sąd w pełni podzielił argumentację organu rentowego, z której wynika, że praca wykonywana przez 11 dni nie mieści się w definicji pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych i nie sposób jej uznać za pracę wykonywaną stale. Trzeba bowiem z całą mocą podkreślić, że w wyroku z dnia 22 lipca 2013 r., sygn. akt III UK 106/12, Sąd Najwyższy stwierdził, że w art. 3 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych chodzi o wymiar czasu pracy faktycznie wykonywanej w narażeniu na czynniki ryzyka określone w art. 3 ust. 1 tej ustawy, które powodują, że dane prace są pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach. Dlatego dla uznania, że praca jest wykonywana w szczególnych warunkach niezbędne jest jej rzeczywiste wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy, to jest codziennie i przez całą przewidzianą dla pracownika dniówkę roboczą. Za taką wykładnią użytego w art. 3 ust. 4 pojęcia „w pełnym wymiarze czasu pracy” przemawia w szczególności to, że ustawodawca związał go ze sformułowaniem „pracowników wykonujących”, co jednoznacznie wskazuje, że pełny wymiar czasu pracy związany jest z rzeczywistym wykonywaniem prac, o którym mowa w ust. 1, w takim właśnie wymiarze czasu pracy.

W konsekwencji Sąd Najwyższy stwierdził, że w pełni uprawnione jest w tym zakresie odwołanie się do utrwalonej wykładni podobnych pojęć użytych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z 1983 r., w myśl której praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów prac wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Pogląd ten został uzupełniony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 stycznia 2016 roku, sygn. akt I UK 269/15, w zakresie jakim stwierdzono, że skoro

incydentalne (sporadyczne), uboczne i krótkotrwałe - w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach - wykonywanie czynności w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, nie stanowi podstawy do wyłączenia ich wykonywania z okresów szczególnego zatrudnienia dla celów emerytalnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, oraz z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11), to - a contrario - sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy.

Konkludując, zaledwie jedenastodniowe realizowanie obowiązków przez wnioskodawcę na stanowisku sortowacza odpadów nie może być identyfikowane ze stałym wykonywaniem obowiązków w warunkach szczególnych, co implikowałoby w rezultacie przyznanie prawa do emerytury pomostowej. O powyższym świadczy jednoznacznie krótkotrwałość stosunku pracy i podjęcie zatrudnienia, czego nie ukrywał ubezpieczony zeznając na rozprawie w dniu 19 czerwca 2018 roku, jedynie w celu uzyskania prawa do emerytury pomostowej. Okres zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku był na tyle krótki, że nie może być utożsamiany ze stałym wykonywaniem pracy, co w konsekwencji prowadziłoby do wygenerowania czynników ryzyka wiążących się z dużym prawdopodobieństwem trwałego uszkodzenia zdrowia. W rezultacie nie zostały spełnione przesłanki sprecyzowane przez ustawodawcę w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Skoro wnioskodawca nie wykonywał prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31 grudnia 2008r., to prawo do emerytury pomostowej mógłby nabyć tylko wówczas, gdyby okres jego pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS był jednocześnie okresem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Jak już jednak wyżej podniesiono okres zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku operatora urządzeń transportowych nie kwalifikuje się do zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Wobec powyższego, nawet uznanie, że wnioskodawca realizował obowiązki w warunkach szczególnych w okresach od dnia 1 września 2002 roku do dnia 18 grudnia 2005 roku oraz od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2006 roku nie implikowałoby dla niego korzystnych skutków orzeczniczych. Wnioskodawca nie legitymuje się bowiem w myśl art. 49 ust. 1 pkt 3, na dzień wejścia w życie ustawy, to jest na dzień 1 stycznia 2009 roku, 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Powyższe sprawia, iż wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15 - letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, a tym samym nie nabył prawa do emerytury pomostowej.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uznając odwołanie za nieuzasadnione, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.